

DÉLMAGYARORSZÁG

Szerkesztőség és kiadóhivatal Szeged,
Rorona-utca 15. szám

Budapesti szerkesztőség és kiadóhivatal
VI., Liszt Ferenc-tér 9.

ELŐFIZETÉSI ÁR SZEGEDEN

egész évre . K 24.— félévre . . . K 12.—
negyedévre . K 6.— egy hónapra K 2.—
Egyes szám ára 10 fillér.

ELŐFIZETÉSI ÁR VIDEKEN:

egész évre . K 28.— félévre . . . K 14.—
negyedévre . K 7.— egy hónapra K 2.40
Egyes szám ára 10 fillér.

TELEFON-SZÁM:

Szerkesztőség 305 — Kiadóhivatal 836
Interurbán 305
Budapesti szerkesztőség telefon-száma 21—76.

Szeged utjai.

Mai számunkban megdöbbentő adatokat sorakoztatunk arról a csapásról, amelylyel a hónapok óta tartó pénzkrisis városunkat sújtotta. Nem hallottuk még, hogy a szenzációs külsőségeket szerető közvélemény ezek miatt fölajdult volna, pedig olyan dolgok, amelyek amellet, hogy mély sebet vágnak az egyesek érzékeny, jogos érdekein, a fejlődés útján haladó városunk visszatartásának sötét perspektíváit nyújtják.

Alig volt város, amelyet a még mindig tartó pénzkrisis idején annyi bankbukás veszedelme sújtott volna, mint Szegedet. Sajnos, közönségünk egyrésze — és szerencse, hogy még a kisebbik része — nem tudott e bajok napjaiban kellő komolysággal vagy megfontoltsággal viselkedni. Azt még meg tudjuk érteni, ha egy betétes veszítette el higgadtságát a bajokba jutott bankkal szemben. A pénzét, munkájának, vállalkozásának féltett gyümölcsét mindenki menteni igyekszik, bár a betétesek nagy lármája könnyen sodorhat végpusztulásba olyan bankot, amely különben nagy veszedelmek szakadékait építhette volna át.

Nem akarunk e helyen részletesen beszélni azoknak a bűnös szándéku embereknek dolgairól, akik egy-egy bankválság idején föltűntek, hogy az ügyek sima lebonyolításának útjára akadályokat gördítsenek. Érdekközös-

ségük alig, vagy épen nem volt az illető bankkal, mert érdeküket látták benne, a harcot, az ügyek minél jobban való összebonyolítását szívták. Eljutott hozzánk például annak a hire, hogy a legutóbbi nagy bankválságot egyesek azért szerették volna a végső katasztrófaig kifejleszteni, mert közéleti ambícióik az elnök vagyoni romlásával könnyebben lettek volna kielégíthetők. Olyan vád, amely erkölcsi súlyával mindenkit agyonnyomhat. Nem is foglalkozunk vele, hiszen hitelességéhez, alaposságához még szó férhet. De föl- említtük, mert rá kell mutatnunk, hogy az érdekeikben érzékenyen megsértettek milyen súlyos motivumokra gondolnak vagy találnak rá.

Bármint is legyen, ma abban a helyzetben vagyunk, hogy azoknak a rombolásoknak újabb sorozatára mutathatunk rá, amelyek a pénzkrisis nyomán Szegeden támadtak. Megdöbbentő képet kap az olvasó e lap hasábjain arról, hogy hány építkezést kellett abbahagyni és hogy Szegeden egyáltalán nem építkeznek. Talán elősegíti ez a gyászos statisztika, hogy az emberek eszükre térjenek. Talán be fogja látni a betétes, hogy okosabb, ha vár, mert így két-három év alatt megkaphatja az egész pénzét, különben csak a negyedét, harmadát Talán meg lehet értetni azokkal, akik érdekeik kielégítését kerülő utakon

keresik, hogy a város iparosaira és kereskedőire fontosabb, hogy az élet agyon ne nyomorítassék teljesen ebben a városban, minthogy néhányak talán jogos érdeke jogtalan és ildomtalan uton diadalmaskodják.

Nem látunk rémképeket, hisszük és hirdetjük, hogy betegségét rövidesen és könnyen kiheveri ez az erős vérkeringésű város. De könnyelműségnek, a legjobb esetben fölületességnek tartanók, ha szó nélkül mehetnének el e város polgárai amellet, hogy Szegeden nem építkeznek, a megkezdett építkezéseket abbahagyják. Szegeden, ahol igazán varázsűtésre támadt a város, ahol eddig pompás egymásutánban emelkedtek a díszes, pompás házak.

Szédületes gyorsasággal futunk az őszbe, amikor gyorsabb lüktetésbe kezd az üzleti élet. Talán pótolhatók lesznek, talán nem az eddigi veszteségek. Mindenesetre jó lesz, ha megállunk egy pillanatra az őszi harcok előtt és meg-gondoljuk, hogy kettős feladat megoldásának sulya nehezedik ránk: a restaurálás és az építés. A kis egzisztenciák régóta mentek át annyi bajon és küzködésen, mint mostanában. A város érdekei velük együtt buknak vagy győznek. Támogatásukra kell sietni. A közigazgatás újabb problémái várják a megoldást. Itt sietni kell az alapos és gyors munkával, mert a köz áldásos

Éjjel a Tiszaparton.

Mindenki alszik talán,
Olyan nagy már a csendesség,
A Tiszapart két oldalán
Csak néhány sáppadt lámpa ég.

Csillog a Tiszán a lámpafény,
Csillog lenn és csillog odafönn.
Bús fekete szemnek szögletén
Szokott csillogni így a könny.

A büszkék szoktak sirni így csak,
Akiknek álmuk, vágyuk romba dől.
Szegény Tisza, tudom, hogy mit siratsz.
Ne sirj, hisz nem te vagy bús egyedül.

Ki egykor gögös, büszke ur volt,
Most lehajtja fejét és nyakát.
Térjünk nyugvóra öregem
S kívánjunk egymásnak jójszakát.

LOVÁSZY KAROLY.

.....

A páva.

Írta: JOHANNES V. JENSEN.

Viláhányszor csak eszembe jut, mindég bánatot okoz, hogy rosszul céloztam arra az egyetlen pávára, amely puskám csőve elé került. De ezt a bánatomat szeretem.

Tringannban történt, Malakka partján.

Egy szép napon két maláji kísérommel vadászkirándulásra indultam. Kis tisztásra értünk, ahol egy maláji család telepedet le. A földet művelték, házi növények termelésével foglalkoztak és a hegyoldal kis részén feléget ték az erdőt. A hegy leégett foltja úgy meredt ránk, mint az őserdő siralmas fájdalma. Megszenesedett fatörzsek meredeztek égnek a hamuréteg alól, amely még némely helyen parázlott és füstölt.

Kiséroim köszöntötték a telepest, majd beszédbe ereszkedtek. De hirtelen félve összegugdták a fejüket, és felfelé, a leégett lejtőre mutatva, halkán sugták: Burong mera . . .

Odapillantottam és az erdő szélén, a magas fű között két zafirkék madárfejet vettem észre. Mozdulatlanul állottak, életteleniséget mimelve, hogy a figyelem elháruljon róluk. Most azonban már későn. Him és nőstény állottak ott fenn; a nőstényt nem is néztem. Biztos volt, hogy észrevettek, így hát nehéz dolognak látszott, észrevétlenül a közelükbe jutni. Először életemben láttam a természetben pávákat és a világ legdrágább ékszere vagy drágaköve nem izgathatótt, nem vonzhatótt volna annyira, mint az a vágy, hogy a kis pávaférjet lepuffantsam. Mindent átkutató kémkedéssel úgy találtam, hogy bujkálva lehetetlen feléjük közelednem, mert mögöttük volt az erdő, előttem csak a leégett

üresség. Nem maradt más hátra, mint a lehetően megközelíteni, hogy minél kevesebb legyen a távolság közöttünk. Jó kétszáz méternyire voltak tőlem és az ut nagyon meredek.

Ugy igyekeztem lefelé, hogy az ut közepén álló megegyenesedett fatörzs eltakarjon. Néholt térdig gázoltam forró hamuban, de csak arra ügyeltem, semmi másra, hogy elrejtetten maradjak. Mikor a fatörzset nagynehezen elértem, hirtelen felegyenesedtem és kutató tekintetem a pávákat kereste. De azok is észrevettek engem és épen visszavonulásra készülődtek: láttam, amint fejük minden egyes lépésnél ritmikusan himbálódzik, mintha ket-tejüket ugyanegy zsinóron huzták volna. Ösöppet sem siettek, de mégis levert, milyen messzire hatoltak már be az erdőbe.

A férjecske hátul tipegett, koronás fejét hátraszegve, a testét azonban a magas növényzettől nem láthattam. Amikor észrevettek, mindent megkíséréltem, hogy elrejtve maradjak, rohantam tovább, felfelé és a hamu, amely siető lépéseim nyomán mindenfelé röpködött, kezemet, arcomat megégette és én csak fokozódó szorongással láttam, mint lesz a távolság közöttünk mind nagyobb. A pávák most gyorsabban lépkedtek, lőtávolon kívül, sőt az őserdő legelűlő bokraihoz közeledtek, hogy néhány pillanat múlva egészen elveszítsem szemeim elől. Ebben a percben rossz